

Cölöpember

2013 június 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ma Horn Gyuláról írunk, akinek a halálhíre sok jobboldali magyarban felszabadította a lappangó ösztönöket. Szégyenkezve olvastam és hallgattam itt-ott, még magánlevélben is, a h?ljön rá a b?r, vigye el az ördög típusú ujjongásokat: {...}

{...} tényleg a legsötétebb bels? tartományok elevenednek meg ebben a szegény országban, ahol élet-halál kérdését is politikai pártállás szerint mérjük.

Pedig ahogyan az életnek, a halálnak is megvan a maga méltósága: ha a határokat átlépjük, nem a holtat, pusztán magunkat min?sítjük. Ha tehát a holt emberr?l nincs mondandónk, inkább maradjunk csendben, ha bíráljuk, legyünk méltányosak, de pezsg?t bontani a hírre – amint látom, néhányan ezt is világgá kürtölték – ugyanaz a sutyerák magatartás, amivel a nemzeti oldal oly gyakran vádolja ellenfeleit.

Horn Gyuláról indulatok nélkül is b?séggel vannak emlékeink, gondolataink. Ezek sorában az els?, hogy 1956-ban fegyverrel harcolt a saját hazája ellen, karhatalmistaként, majd vezet? pártemberként hasznot húzott az ország leigázásából. Hogy hitt-e az eszmében, meddig hitt, s hogy egyáltalán mit hitt, édes mindegy. Tipikus alakja volt a magaslatokba emelked? kádernek, a „mi kutyánk kölkének”, aki mindvégig joviális proliként nyilvánult meg és értett szót zömében szintén proli táborával. Éppen ebben a tényben rejlett Horn személyes varázsa, amit az a tábor igen nagyra értékelt: kend?zetlen, egyszer? mondatokkal, a Kádár-korszak teljes metakommunikációjával mutatkozott azok el?tt, akik egy képzeletbeli népszavazáson simán az egypártrendszer mellett maradtak volna 1989-ben.

Horn Gyula nem volt h?s, de még bátor ember sem. Ellenben mindig jókor volt jó helyen. A németek által fetisizált határnyitáshoz nagyjából és egészében annyi köze volt, hogy többedmagával megcibálta a halott oroszlán bajuszát. A páneurópai piknik idején a kelet-európai rendszerváltások hallgatólagos elismerésében semmiféle kockázat nem rejlett: kockázatos inkább az lett volna, ha a nagyhatalmi megegyezés és forgatókönyvek ellenére a magyar pártvezetés bekeményít. Horn Gyulát éppen ezért rendszerváltónak sem tartjuk: rendszert az MDF, az SZDSZ, a Kisgazdapárt, a KDNP és a Fidesz váltott, ki-ki más indíttatásból, más szándékkal, de kétségkívül új szerepl?ként, amit a pártállam régi kádereir?l nem mondhatunk el.

A most elhunyt volt miniszterelnök nagyjából ugyanazt képviselte a belpolitikában, amit Gyurcsány, a caolás Nagy Imre, a kiszes Fejti György, Bajnai Gordon és a többiek a gazdasági életben. Privatizáció, hálózati kapcsolatok,

?rületes magánvagyonok és sziklaszilárd alapokon álló pártmonopólium – egy csónakban ültek, és ülnek ma is. Horn Gyula azonban igazi bolsevik ?sbölény volt, amit Gyurcsányról és Bajnairól már nem mondhatunk el. Hogy azonban Gyurcsány és Bajnai pontosan kicsoda és micsoda, azt nem Horn Gyula munkásságával igazoljuk vagy cáfoljuk: más szóval nem osztjuk azt a felfogást, hogy Horn Gyulának a kisujja is tisztességesebb lett volna ezeknél. Ne felejtsük, hogy miniszterelnökként Horn Gyula szemet hunyt a magyar nemzetgazdasági ágazatok – már Antallék idején megkezdett – kiárusítása felett, s?t elvtársait nem pusztán átmentette, de érdemtelenül gazdag emberré is tette.

Mindezzel együtt gyomorforgató például Mesterházy Attila nyilatkozata, aki Horn ürügyén tulajdonképpen végig önmagáról tudósít közleményében. A második gyermekkorát él?, újabban verslábakkal kommunikáló Gyurcsány Ferenc közleménye pedig újabb adalék egyre szövevényesebb kórképéhez. Horn Gyula legendává szilárdítása mindenesetre kitapintható szándék a baloldalon: nagy demokratát, bátor harcost faragnának abból az emberb?l, akit pártállami politikustársaihoz hasonlóan pusztán az események tettek naggyá.

A cölöpember halott. A világot, amelyben talán hitt, talán nem, a következ? négy esztend?ben a polgári oldal végképp eltünteti Magyarországról. Horn Gyula életm?vér?l korai nyilatkozni: ami biztos, hogy az ország tönkretételéhez politikusként a nevét adta, abban tevékenyen részt vett. Az ember emlékét azonban meg?rizzük, mert ismerjük az Antigonét: mindenkinek jogában áll eltemetni halottait. Még akkor is, ha ?k temetetlenül hagyták 1956 h?seit.

magyarhirlap.hu - Szentesi Zöldi László

Ajánló